

Full diocesà

30 de juliol del 2017

Navarro Valls: la veu del Papa

Joaquín Navarro Valls moria el 5 de juliol a Roma a vuitanta-un anys d'edat. Nascut a Cartagena amb arrels catalanes (el seu avi matern era d'Igualada), era metge de professió i actor de teatre en la seva joventut.

Joan Pau II el va fitxar l'any 1984 quan era corresponsal del diari *ABC* a Itàlia i al Vaticà i president de l'Associació de Corresponsals Estrangers. Durant vint-i-dos anys va ser el seu portaveu vaticà, essent el primer laic i el primer no italià a ocupar el càrrec de director de l'Oficina de Premsa (Sala Stampa) de la Santa Seu.

La seva funció fou absolutament modernitzadora del pa-

per del papat en els mitjans de comunicació actuals: la Sala Stampa fins al moment es limitava a lliurar els comunicats de la Secretaria d'Estat i els discursos del Pontífex. En canvi, Navarro Valls va adoptar una funció de portaveu al cent per cent, amb una llibertat i una flexibilitat de paraula mai vista en els seus predecessors, amb un to no clerical sinó de periodista professional. I tot això en el pontificat que fou el més mediàtic i universal fins aleshores.

Un dels seus secrets fou la seva comunió amb el papa Joan Pau II: era un dels seus confidents. Era l'encarregat de guiar els periodistes vers el missatge papal en els voluminosos discursos i documents del pontificat.

«Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar»

Diumenge XVII durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre de la Saviesa

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Salomó en un somni durant la nit, en el santuari de Gabaon, i li digué: «Digue'm què vols que et doni.» Salomó li respongué: «Senyor, Déu meu, vós m'heu fet rei a mi, servent vostre, perquè ocupés el tron de David, el meu pare, però sóc encara un jove que no sé conduir la gent, i em trobo enmig del poble que vós heu elegit, un poble que ningú no és capaç de comptar, de tan nombrós com és. Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal. Sense això, qui seria capaç de governar aquest poble vostre tan considerable?» Al Senyor li agradà que Salomó li hagués demanat això, i li digué: «Ja que no demanes molts anys de vida, ni riquesa, ni la vida dels teus enemics, sinó discerniment per poder escoltar i fer justícia, jo et donaré això que demanes: et faré tan prudent i sagaç que ni abans de tu ni després ningú no se't podrà comparar.»

(3,5.7-12)

Salm responsorial

Com estimo la vostra llei, Senyor!

(Salm 118)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, nosaltres sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha cridat per decisió seva; perquè ell, que els coneixia d'abans que existissin, els destinà a ser imatges vives del seu Fill, que ha estat així el primer d'una multitud de germans. Ell, que els havia destinat, els crida, els fa justos i els glorifica.

(8,28-30)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué a la gent: «Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp. L'home que el troba el deixa amagat i, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp.» També passa amb el Regne del cel com amb un comerciant que buscava perles fines. El dia que en trobà una de molt preu, anà a vendre tot el que tenia i la comprà.

(13,44-52)

«També passa amb el Regne del Cel com amb un comerciant que buscava perles fines. El dia que en trobà una de molt preu, anà a vendre tot el que tenia i la comprà»

Gratuitat i esforç

Jean Hakolimana, prev.

A què podem comparar el Regne de Déu? Aquesta és la pregunta a què Jesús respon amb tres petites paràboles: el tresor, la perla i la xarxa. Per a Jesús, el Regne és com un tresor i una perla que hem de desitjar i als quals hem de sacrificar-ho tot. També s'assembla a una xarxa plena de peixos. El que aprenem a través d'aquest evangeli és fonamental per a la nostra fe: Jesús vol dir que tots els homes, sigui quina sigui la seva condició i funció (agricultor, pescador o comerciant), poden fer l'experiència del Regne de Déu, sempre que tinguin voluntat i ganes. També aprenem que el descobriment del tresor és el resultat tant d'un esforç (llaurar o estar a la recerca de perles) i és alhora un do gratuït (la xarxa tirada al mar que pesca molts peixos).

Com un tresor amagat en un camp, mereix ser buscat, no estalviar-se cap esforç per trobar-lo, és a dir, acceptar el repte de la fe amb el que comporta de sacrifici i de dedicació com a resposta a la iniciativa de Déu. És quelcom fonamental que no hem de perdre de vista. Déu pren la iniciativa, la seva salvació és pura gratuïtat, però requereix un compromís per part nostra. La nostra lliure acceptació de la seva invitació és la màxima expressió de la nostra llibertat. Tal com deia sant Agustí, Déu ens ha creat sense nosaltres, però no ens salvarà sense nosaltres. En altres paraules, ell vol portar a terme l'obra de la nostra salvació amb la nostra cooperació. Cada un de nosaltres, des del moment en què vam ser batejats, va ser cridat per Déu per a ser compartícip amb Jesús.

La imatge

La sort o la dissort al final de l'existència en aquest món són anunciades en tota la Bíblia. Des del nostre món atribuïm als nostres pròxims un bon èxit i als enemics un fracàs. Sortosament no depenem del nostre judici, sinó del Jutge just i misericordiós. D'ací que és recomanat de pregar confiadament a la misericòrdia divina i de fer memòria amb pietat també d'aquells que ens han precedit.

Judici Final. Retaule de Guimerà (1402-12).
Ramon de Mur

Lit. hores: Setmana I

31 dilluns

—Sant Ignasi de Loiola, prevere (1491-1556)
Èxode 32,15-24.30-34 / Salm 105 / Mateu 13-31-35

1 dimarts

—Sant Feliu, màrtir (*304)
—Sant Alfons Maria Ligori, bisbe i doctor de l'Església (1696-1787)
Èxode 33,7-11;34,5-9.28 / Salm 102 / Mateu 13,36-43

2 dimecres

—La Mare de Déu dels Àngels
—Sant Eusebi de Vercel·li, bisbe (*371)
Èxode 34,29-35 / Salm 98 / Mateu 13,44-46

3 dijous

—Santa Lídia, verge
—Sant Nicodem (s.l)
Èxode 40,16-21.34-38 / Salm 83 / Mateu 13,47-53

4 divendres

—Sant Joan Maria Vianney, prevere (1786-1859)
Levític 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 / Salm 80 / Mateu 13,54-58

5 dissabte

—La Mare de Déu de les Neus
—Sant Osvald, laic (*642)
Levític 25,1.8-17 / Salm 66 / Mateu 14,1-12

6 diumenge la Transfiguració del Senyor / Cicle A

—Sants Just i Pastor, màrtirs (*304)
Daniel 7,9-10.13-14 / Salm 96 / 2 Pere 1,16-19 / Mateu 17,1-9

Enfortir l'educació dels fills (5)

Sant pare Francesc

La formació ètica desperta de vegades menyspreu a causa d'experiències d'abandó, de desil·lusió, de manca d'afecte, o per una mala imatge dels pares. Es projecten sobre els valors ètics les imatges tortes de la figura del pare i de la mare, o les debilitats dels adults.

Per això, cal ajudar els adolescents a practicar l'analogia: els valors estan realitzats especialment en algunes persones molt exemplars, però també es realitzen imperfectament i en diversos graus.

Alhora, ja que les resistències dels joves estan molt lligades a males experiències, cal ajudar-los a fer un camí de curació d'aquest món interior ferit, de manera que puguin fer un pas per a comprendre i reconciliar-se amb les persones i amb la societat.

Quan es proposen valors, cal anar a poc a poc, avançar de diverses maneres d'acord amb l'edat i amb les possibilitats concretes de les persones, sense pretendre aplicar metodologies rígides i immutables. Les aportacions valuoses de la psicologia i de les ciències de l'educació mostren la necessitat d'un

procés gradual en la consecució de canvis de comportament, però també la llibertat requereix canals i estímuls, perquè abandonada a si mateixa no garanteix la maduració.

La llibertat concreta, real, és limitada i condicionada. No és una pura capacitat de triar el bé amb total espontaneïtat. No sempre es distingeix adequadament entre acte «voluntari» i acte «lliure». Algú pot voler una cosa dolenta amb una gran força de voluntat, però a causa d'una passió irresistible o d'una mala educació. En aquest cas, la seva decisió és molt voluntària, no contradiu la inclinació del seu voler, però no és lliure, perquè se li ha tornat gairebé impossible no optar per aquest mal.

És el que passa amb un addicte compulsiu a la droga. Quan la vol, ho fa amb totes les seves ganes, però està tan condicionat que de moment no és capaç de prendre cap altra decisió. Per tant, la seva decisió és voluntària, però no és lliure. No té sentit «deixar que triï amb llibertat», ja que de fet no pot triar, i exposar-lo a la droga només augmenta la dependència. Necessita l'ajuda dels altres i un camí educatiu.

